

GETTY

Un corb esgarrapa la foscor

DAVID VIDAL

Us diré una cosa que heu de saber i que després és millor que oblidu: hi ha un lloc a l'Univers on no hi entra –ni hi entrarà mai– la llum; ni la ciència en pot saber res, d'aquell lloc, perquè és un mur de foscor. Ni tan sols hi ha temps, allí, i cap telescopi no hi penetra. Els físics en diuen última superfície de dispersió, i és més lluny que res (però, en canvi, ¿no sentiu que és ben bé dins nostre?). Darre d'aquella foscor massissa només hi ha la filosofia, la creença, el Big Bang, els déus, el no-res, Sísifi el que és cíclic, potser l'humor. I els corbs.

I avui, com cada dia, en alguna dolça llar amb tovalloles brodades i tasses a joc, com la vostra i la meva, la mort hi ha estat, i s'ho ha endut tot. I no, no podem ni sabem

ment un llibre de poesia. És un relat breu, una *nouvelle*, que no avança argumentalment –no desenvolupa una trama–, sinó que explora un escenari de desolació: la història d'un pare que perd l'esposa, la història dels dos fills petits que enyoren la mare i descobreixen el dolor, l'amargor i la solitud; la història de la irrupció en aquest àmbit tràgic d'una brutal aparició, d'una cosa negra amb ales, un corb que ensuma l'olor de mort i desesperació, “una deliciosa aroma, barreja de pur xoc i pèrdua inesperada”; un ocellot histriònic, d'una lucidesa cruel però sàvia, que acompanyarà els nens i el pare, i els instruirà i protegirà. Grinyols lluminosos, espurnes arrencades a la foscor.

ment un llibre de poesia. És un relat breu, una *nouvelle*, que no avança argumentalment –no desenvolupa una trama–, sinó que explora un escenari de desolació: la història d'un pare que perd l'esposa, la història dels dos fills petits que enyoren la mare i descobreixen el dolor, l'amargor i la solitud; la història de la irrupció en aquest àmbit tràgic d'una brutal aparició, d'una cosa negra amb ales, un corb que ensuma l'olor de mort i desesperació, “una deliciosa aroma, barreja de pur xoc i pèrdua inesperada”; un ocellot histriònic, d'una lucidesa cruel però sàvia, que acompanyarà els nens i el pare, i els instruirà i protegirà. Grinyols lluminosos, espurnes arrencades a la foscor.

Relat coral i guinyolesc

El llibre es construeix al voltant del motiu recurrent del corb –ahora clàssic i postmodern, diu el mateix Porter– i és, doncs, circular, al·legòric, imaginatiu, extravagant. Porter explora escènica, sovint en to de conte o llegenda, sovint en petits poemes nimis, un catàleg de situacions quotidianes potencialment devastadores. “Pixàvem els seients. Mai / tancàvem els calaixos. I tot això / ho fèiem per poder seguir / enyorant-la, per seguir estimant-la [...]”. Trobem a faltar la mare, estimem el pare, saludem els corbs. No és tan estrany”, diuen els petits. A vegades és el pare qui parla, a vegades també ho fa el Corb, perquè el llibre és un relat coral en què l'humor ensenya les orelles a cada escena, un humor sardònic i excessiu com un guinyol, com una història de pallassos tristos o malvats.

El dol és aquella cosa amb ales és un llibre emotiu (no carrincló); emocional, sí, però serà i honest. I divertit en molts moments. Buscar en els intersticis del dolor per trobar el somriure i la paròdia –la ridícula fixació del pare per Ted Hughes, un autor marcat també per una tragèdia, la pèrdua de la poeta Sylvia Plath– revela fins a quin punt Porter és un virtuós; perquè és un humor seriós, cruel, circumspecte com ho són els acudits i les anècdotes que s'expliquen en un funeral. Que fan riure d'una manera infinitament seriosa. Espurnes arrencades a la foscor. ♦♦

EL DOL ÉS
AQUELLA
COSA AMB
ALES
MAX PORTER
RATA
TRAD. VÍCTOR
OBIOLS
144 PÀG. / 19,50 €

dir-ne res. S'ha endut els riures de la casa, el safareig de l'hora de sopar, s'ha endut la seva olor i els seus cabells, els que encara et trobes quan escombres. L'absència és una presència devastadora perquè no en pots fugir. L'observem, sí, com va escriure C.S. Lewis, però la puta llum no hi entra. És una última superfície de dispersió, i rere aquesta barrera de foscor només hi podem fer llum amb les espurnes petarrellejants que arrenquem (amb dificultat) mentre xoquem, grinyolant, amb les coses i les persones que encara ens queden.

El dol és aquella cosa amb ales, primer llibre de Max Porter, editor de Granta Books i Portobello Books, celebrat internacionalment amb el premi Dylan Thomas, és un llibre petarrellejant, que enmig de la foscor total d'un dol convoca espurnes de llum poètica, tot i no ser estricta-